

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lv dovici || De Ponte Vallis-|| Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-|| libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1625

§. 2. Superiores contra se ortas murmurationes impedire & amouere
tenentur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39637

Non itij lau-
dantur, vt
infantes,
Ruth. 2. 10.
3.

m Prou. 2.
21.
Si male egi-
sti, dolo.

n Tob. 33. 27.
Si bene,
perge.

o Luc. 7. 39
o c. 10. 40.
o Ioan. 12.
7.
p 2. Reg. 6.
16. 21.
Tracl. 4. c. 2.
Gauden-
dum de
contemptu.

confert contra adulatorias & fraudulētas linguas. Quod si in virtute sis No-
uitius & Tyro, audias que tuos maiores te laudantes; id cum vera humilitate
debes magnæ tuæ imbecillitati adscribere; & necessitati, qua tanquam in-
fans aliquis huiusmodi fomento indigeas, eum in modum, quo humilis illa
Ruth audiens laudari se à Booz, cadens in faciem suam & adorans super ter-
ram, dixit: *Inueni gratiam apud oculos tuos, Domine mi, qui consolatus es me, &
locutus ad cor es ancilla tua, qua non sum similis unius puellarum tuarum*: quali
dixerit, prudentia tua ob magnam meam imbecillitatem huius laudationis
tuæ causa est, quamuis ego sim eius indigna.

E I S D E M duabus vijs vtendum tibi est, cum te aliquis verbo *contempserit*,
aut contra te murmurauerit. Aliquando tacendo, aliquando verò loquen-
do; semper tamen cum humilitate & serenitate vultus: quamuis enim in
linguam alijs *detrahentem*, *facies tristis* sit ostendenda, vt illa aduertat, te hor-
rere, talia audire; & ea ratione illam *dissipes*, *quemadmodum ventus Aquilo dis-
sipat plumas*: in eas tamen murmuraciones, quæ te tangunt, præstat non o-
stendere huiusmodi signa tristitiæ, & impatientiæ ob tuum contemptum.
Et si reuera sint de materia mala, cuius tu sis tibi conscius: æquum est, te e-
ius pœnitere; ac dicere intra te ipsum (vt habetur in libro Iob) *in peccatis
vere deliqui, & vt eram dignus non recepi*: quare hæc pœnam & iustam esse
existimabis, & à Deo tibi missam, vt à culpa expurgeris, & vitæ emendandæ
studeas. Quod si materia sit bonum aliquod opus tuum, tacendum tibi est,
non tamen opus omittendo: sed tuam defensionem, Dei prouidentia com-
mittendo, qui huiusmodi calumnias sustinentes tueri solet: quemadmodum
Christus Dominus noster o *Mariam Magdalenam* ter defendit ab eis, & à
boni, quod præstabat, murmuracionibus. Quod si aliquid sit dicendum, id
fiat, confirmando cum humilitate bona tua proposita, eum in modum, quo
Dauid uxori suæ Michol murmuranti, ipsum irridenti p *quod coram Domino
saltasset*, ipse respondit, se ipsum magis humiliando & contemnendo, vt po-
stea videbimus: Et sic ei silentium imposuit. Sic enim quadam valde occul-
ta & gloriosa ratione triumphum ages de tuis calumniatoribus, si ostendas
te de tuo contemptu gaudere, aut fatearis te dignum esse, qui sic contem-
naris; quemadmodum ad finem Tractatus præcedentis fuit explicatum.

§. II. Superiores contra se ortas murmuraciones
impedire & amouere tenentur.

SUPERIORES tamen in huiusmodi casibus possunt, ac verò inter-
dum debent, facti sui rationem reddere, vt murmuracionem contra
se ortam impediunt, & amoueat scandalum, ne impingant ignorantes,
qui

qui non intelligentes causam & motiuum ipsius, eum damnant & conquerruntur; quemadmodum fecit Pater ille familias, contra quem murmurabāt operarij, qui tota die in ipsius vinea laborauerant, eò quòd iussisset eandem mercedem ijs operarijs reddi, qui vna sola hora laborauerant, nam statim atque ad eius aures peruenit murmur illorum, vocatum ad se eorum vnum valde blande corripuit, dicens: *a amice non facio tibi iniuriam: nonne ex denario conuenisti mecum? tolle quod tuum est, & vade: volo autem & huic nouissimo dare sicut & tibi: aut non licet mihi, quod volo, facere? an oculus tuus nequam est, quia ego bonus sum?* Et hac insigni prudentia querelas dissoluit murmurantium, insinuans eis quam immeritò conquererentur; & iniuriam, quam ipsi inferebant; & incommodum, quod proximo suo inferre tentabant; ac denique grauitatem peccati ipsorum, cuius morbi radici aptum antidotum applicabat: id enim significat illud, quod adiecit: *an oculus tuus nequam est, quia ego bonus sum?* quali ei dixerit: attende, quod ex mea liberalitate acceperit oculus tuus occasionem, vt esset temerarius, cupidus, & inuidus boni proximi tui: *temerarius*, inquam, fuit, eò quòd iudicaueris, me acceptatorem personarum, & iniustum, eò quòd pro labore inæquali mercedem dederim æqualem: sed in hoc deciperis, nam ex meis facultatibus licet mihi elemosynam facere, & gratis dare, quod non debetur ex iustitia. Adde, quòd etiam in hoc es temerarius, cùm iudicas proximum tuum, minus te laborasse ob temporis, quo laborauit, breuitatem: nam plus ipse laboris perfecit in vna hora, ob eius magnam diligentiam, quàm tu feceris in duodecim, ob tuam in laborando ignauiam. Est etiam oculus tuus *cupidus*: quia non es tuis contentus, sed etiam, quod tibi non debetur, concupiscis, exigēs quasi ex iustitia, quod labore tuo non es promeritus. Ac denique es *inuidus*, cùm doleas de bono tui proximi, ac de gratia quam ego illi feci. Cùm potius ex hoc ipso deberes gaudere: siquidem nihil ex ijs, quæ tua sunt, propterea amittis, quod ego illi ex liberalitate dem quod meum est, quòd ipse detestatur, & bene habeat. Cogita igitur, te sine causa irasci, pacem amittere, alios turbare, ac zizania in familia mea seminare: cùm meritò attendere debuisses, me tibi nullam iniuriam fecisse, eò quòd aliquid dederim tuo proximo; sed te potius mihi iniuriam facere, eò quòd de me murmures. Sed ego iniuriam hanc tibi ignosco, reddoq; quod debeo, non me vliscens de murmuratione, & querela, quam de me immeritò habuisti.

Hoc est exemplar quod Christus D.N. in hac parabola nobis proponit, vt in ea videamus murmurationis malitiam, radices, ac damna; & simul Prælatorum dexteritatem in ea curanda, nō tam ad suum honorē tuendū, & eius, quod fecerunt, rationē reddendam, ne iniusti habeantur: quàm ad pacem in sua familia seruandam, & culpam, damnaque ab ea prouentura, impediēda.

SED

Mat. 20.
13.

*Temeritas
murmurantis.*

*Cupiditas,
Inuidia.*

Non omnes
sed capita
factionum
arguenda.

SED ne silentio prateramus causam & motiuum patrisfamilias, cur nō omnes simul operarios, quorum tamen multi murmurauerant, corripere sed vnum tantum seorsim voluerit. Voluit enim nos docere modum & rationem in his correptionibus seruandum, quamuis non semper sit eadem: nam in Communitatibus semper inter reos sunt aliqui innocentes, & omnes in genere reprehendere. solet esse afflictionis & desolationis occasio i-
p̄s innocētibus, cū se vident inter reos haberi. Ac propterea magna cū prudentia paterfamilias vnum accepit seorsim, qui murmurationis caput esse videbatur, aut insolentius in ea se gesserat: & hunc corripuit, & magis in particulari reprehendit: ita tamen vt omnes peccati complices eisdem rationibus conuicti remanerent, & corrigerentur. Et sic reliqui, qui innocentes erant, peccati manserunt, suæ innocentiae conscij, cū viderent, se non esse de illa culpa notatos, & ipsa Communitas manet in suo honore, cū in ea plures innocentes esse intelligantur.

Aliquando
expedit ar-
gui commu-
niter.
b Mat. 26. 10
Ioan. 12. 11

SED aliā prudentia tenet aliam viam quæ monens ipsam communitatem de culpa, vt emendationem obtineat, quam intendit; corripit omnes, qui in ea sunt, etiam si pauci sint rei: eō quod nec eos nominare; neque admonitionem & correctionem pratermittere expediat. Et ita eos cum multis alijs corripiendo ipsi corriguntur, non punēti nominatim: ipsi verō innocentes ex eo redduntur cauti, ne in huiusmodi peccatum incidant. Cuius rei aptum habemus exemplum in Christo Domino, cū aliqui ex discipulis & nominatim Iudas de b *Maria Magdalena murmurarent*. Christus enim in communi omnes monuit, & corripuit: nam neque Iudas ob cordis sui duritiem capax erat particularis reprehensionis, neque par erat, reliquos non aduertere murmurationis malitiam, & eius curatiōnem.

CAP V T XIII.

PLURIMUM REFERRE AD CONCORDIAM ET MUTUUM cum omnibus commercium conseruandum, valde melancholicam aut valde cholericam naturam moderari, & pertinacem, aut vindicta cupidam domari.

INTER cetera, quæ concordiam Reipublicæ & Familiæ, & humanam mutuam familiaritatem, & consuetudinem euertunt, non postremum locū obtinet naturalium propensionum diuersitas & contrarietas: cū scilicet quisque præceps eō fertur, & inclinatur, quod naturalis corporis constitutio propendet. Ex quo fit, vt alij cholericici sint ac ve-

hemen-